

COURTNEY SUMMERS

**BU BİR
TATBİKAT
DEĞİLDİR**

Çeviren
Melda Dinçel

Bu kitap David Summers'a ithaf edilmiştir.

*"Dünyayı değiştirmeyi beklemiyorum.
Ben hayatımı değiştirmek istiyorum."*

Seni seviyorum ve özlüyorum, baba.

Lily,

Uyandım ve yüreğimin son parçasını da kaybettim.

Gözlerimi açtım ve gidişini hissettim.

Küvetin köşesine oturdum ve başparmağımın tırnağını bileğimin içine sürttüm. Damarlardan birini çatallaşıp avucumun etli bölümünde kaybolana kadar takip ettim. Lily uyuyamıyordu. Gitmeden birkaç hafta önce uyumasına yardımcı olan ilaçlar kullanıyordu. O günlerde nedenini anlamamıştım ama şimdi onu uyutmayan şeyin vicdanı olduğunu düşünüyorum. Odasını aradığımda ilaçları bulamadım. Ki bu hiç iyi olmadı. Onlara güveniyordum. Ona. Tahmin etmeliydim. Ölmeye karar verdiğim gün yıldızların bana yardım edeceğini sanmıştım. Her şey yoluna girebilirdi. Fakatöyle olmadı ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Kapıdan gelen üç keskin tıklama sesi *-birikiüç-* nefesimi kesti. Başımı kaldırdım. Ayak seslerini duymamıştım. Zaten gerektiğinde duyamıyordum artık. Şimdi ise koridorda uzaklaşıyordu. Biraz bekledikten sonra banyodan çıkıp onun peşinden merdivenlerden indim. Parfümü havada asılı kalmıştı. O kadar ağır

kokuyordu ki göğsümü parçalayıp akciğeri çıkarasım geldi. Mutfağa girdiğimde iyice yoğunlaşan parfüm kokusu daha acı bir kokuyla karıştı: Yanık ekmek kokusu. Ekmeği yakmıştı. Bunu beni cezalandırmak için yapardı. Saatime baktım.

Kahvaltıya beş dakika geç kalmıştım.

Sabah güneşi evyenin üstündeki pencereden içeri doluyordu. Değdiği her şeyi altına çeviriyordu. Her şey altın gibi görünüyordu ama bir yandan da her şey gri geliyordu. Yanık ekmeğimin olduğu tabağın yanında bir zarf duruyordu. Babam bunun okula gönderileceğini, devamsızlığım ile ilgili olduğunu anlatırken parmaklarımı zarfın kenarlarında gezdirdim. Onun mazeretiydi. Evde uzun zaman geçirmemin nedeni olarak şunu söyleyecektik: Grip salgınına yakalanmıştım. Anlamış mıydım? Gripe yakalanmıştım.

“Yüzüne bir bakayım,” dedi.

Çenemi kaldırdım. Yeterli olmadı. Haşın bir hareketle masanın diğer ucundan bana uzandı. Kendime hâkim olamadan irkildim. Sabırsız bir nefes aldı, çenemi tuttu ve ışığa doğru çevirdi. Gözlerimi, onu sadece bakarak Lily’den gelen bir mektuba çevirebilirmişim gibi, zarftan ayırmadım. *Hey, bu akşam seni almaya geleceğim*, yazan bir mektuba. Bana bıraktığı mektubu tekrar tekrar okumuş, *Özür dilerim* ve *Buna artık dayanamayacağım* cümlelerinin arasında şifreli kelimelerin olduğunu düşünmüştüm.

Babam çenemi bıraktı.

Sen gittikten sonra her şey sarpa sardı.

Günlerim şöyle şimdi: Babamın kafası gazeteye gömülü. Annem yedi kat toprağın altında. Ablam Lily gitti. Önümde iki dilim yanık ekmek duruyor. Tereyağını buzdolabının hemen yanında, tezgâhta unuttum. Canım çok istiyor ama masaya oturduktan sonra tabağımdakileri bitirene kadar kalkmam yasak.

Böyle sabahlarda aklıma Grace Casper’ın evinde kaldığım o gün geliyor. Ertesi sabah birlikte uyanmış ve üzerimizi bile değiştirmeden aşıya koşturmuştuk. Radyoda haber programı açıktı, annesiyle babası da seslerini birbirlerine duyurabilmek için bağı-

arak konuşuyorlardı. Sohbetlerini bu şekilde devam ettirdiler. Erkek kardeşi Trace de radyoyu kapamadan televizyonu açınca sesler iyice birbirine girdi. Bense kahvaltımı edemeyecek kadar gerilmiştim ama kimse bunun için bana kızmamıştı. Grace yüz ifademden bizim evde böyle olmadığını anladığını söylemiş ve nasıl olduğunu sormuştu. Ben de yalan söylemiştim. Neredeyse aynıydı ancak daha sessizdi.

Bana yemeğimi bitirmek için üç dakikam olduğunu hatırlatan duvardaki saatin tik tak sesleri haricinde gerçekten çok sessizdi. Babam sarı sayfalara yoğunlaştı. İki dakika. Hepsini okudu. Bir dakika. Gazeteyi katladı. Zaman doldu. Bir bana bir de önümde duran kızarmış ekmeğe baktı.

“Onu yesen iyi edersin,” dedi.

Sesinin keskinliği boğazımı düğümledi. Tırnağımın kenarındaki deri parçasını tutup kopararak vücudumu yeni bir acıyla tanıştırp solunum yolumu açmaya çalıştım. Başparmağımın kenarından kan çıktı ama işe yaramadı. Hâlâ yutkunamıyordum bu yüzden dua etmeye başladım. Bir şey, herhangi bir şey olması için dua etmeye başladım ki kızarmış ekmeğimi yemek zorunda kalmamayım çünkü yiyemeyecektim. İnançlı biri olarak büyütülmedim ama Lily gittiğinden beri tek başıma kaldım, hiçbir şey de istemedim. Belki bunun bir anlamı olurdu.

“Peki ya...” Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yitip gitti. “Ben...”

Babam gözlerini bana dikti.

“Peki ya ben... ya ben aç değilsem...”

“Bu evde yemek ziyan edilmediğini biliyorsun.”

Ardından bir şey oldu...

Ön kapı yumruklanmaya başladı.

Babam gazeteyi yavaşça indirdi.

“YARDIM EDİN! Bize yardım edin, lütfen...”

Sesle beraber içeriye şok dalgaları yayıldı. Bağırان bir kadındı. Kapı sarsılmaya devam etti, kapı kolu sağa sola çevriliyordu. Ne yaptığımı fark etmeden ayağa kalktım. Tabağımı bitirme-

den... Kapıyı yumruklayan el başladığı gibi birden durdu ama ben ne duyduğumu biliyorum. Dışarıda bir kadın vardı. Yardım istiyordu.

“Otur,” dedi babam.

“Ama...”

“Hemen.”

Oturdum. Babam gazeteyi masaya attı ve başıyla tabağımı işaret ederek döndüğünde boş görmek istediğini iletmiş oldu. Etrafı kolaçan etmek için bıyık altından küfrederek mutfaktan çıktı ama bir an tereddüt ettiğini fark ettim. Hayatım boyunca bir kez bile tereddüt ettiğini görmemişim. Dışarıdaki kadını unutturarak tabağıma baktım. Dışarıda olanlar beni ilgilendirmiyordu. Tabağımdakileri yemek zorundaydım. Yiyemiyordum. Hemen mutfağın öbür tarafına atıldım. Kızarmış ekmekleri çöpe attım ve üzerini parçalanmış peçeteyle kapadığım gibi kendimi sandalyeme bırakıp her zamanki gibi, sakın görünmeye çalıştım. Yüzüme bakarak ne yaptığımı anlarsa yüzü moraracaktı. Dudakları inceleyecekti. *Bunu hemen konuşmamız gerekiyor*, diyecekti. Fakat yapmayacaktık. Konuşmayı yani.

Böyle zamanlarda Lily'ye ihtiyaç duyuyordum. Ne zaman başım belaya girecek olsa Lily bana nefes almam gerektiğini hatırlatırdı. Onu yanı başımda kulağıma fısıldarken hayal etmeye çalışıyorum ama onu ne zaman düşünecek olsam altı ay önce, o mektubu kapımın altından gönderip gizlice evden sıvıştığını, on altı yaşındayken satın aldığı hurda Volkswagen'ine binip hayatımdan çıkıp gittiğini hatırlıyorum. Nereye gittiğini, nerede saklandığını merak ediyordum. Ortak paramızı bitirip bitirmediğini de. Şimdiye kadar hepsini harcamış mıydı?

Artık ben de gidiyorum.

Siren sesleri yaklaştı. Pencereden dışarı bakmak istedim ama babama yakalanırsam kötü olurdu. Ön kapı hızla kapandı. Babam aceleyle mutfağa girdi ve ben de oturduğum yerden öyle hızla kalktım ki sandalye mutfak dolaplarına doğru devrildi. Dur du-

rak bilmeden özür dilemeye başladım –*Özür dilerim, bitiremedim, müsriflik yaptığımı biliyorum, çok özür dilerim*– fakat babam öyle bir bağırıyordu ki bir an paniğe kapılıp söylediklerini anlayamadım.

Üzerinde kan vardı.

“...hadi, gitmemiz gerekiyor!..”

Kanı gördüğüm anda aklıma bazı enstantaneler geldi: Orta sehpa. Başımı oraya vuruşum. Saçımdaki kan. Yüzümün yere sürülüşü. Dişlerimin dudaklarıma geçişi. Sonrasında vücudumda oluşan sayamayacağım kadar morluk. Bu sefer ne yaptığını, neler olduğunu bilmiyordum ama bunun bir parçası olmak istemiyordum. Babamın yanından geçip ön kapıya doğru koştum. Zinciri titreterek çıkardım. Yana bıraktım. Kapıyı açtım ve...

Kaldırıma sürten lastik sesleri.

KontROLSÜZCE KAÇIŞAN İNSANLAR.

Bağırışlar.

Bu bir rüya olmalıydı. Uyuyordum. Ya da uyanıktım ve biri biz uyurken düzenli, sessiz sokağımızı bozmuştu. Camlar kırılmıştı. Kapılar sonuna kadar açıktı. Arabalar park edilmişti ama motorları hâlâ çalışıyordu. Yakından alarm sesi geldi. Sokağın aşağısındaki evin penceresinden duman çıkıyordu. Bay North’un evinden. Polis arabası evin bahçesinde öylece duruyordu. Işıkları açıktı. Yangın. Her şeyin nedeni bu olmalıydı ama insanların neden bu denli paniklediğini anlayamamıştım.

Herkes panik içindeydi.

İnsanlar telaşla yanımdan geçti. Bana bakmadılar bile. Yüksek bir çatırtı duyunca olduğum yerde sıçradım fakat sesin nereden geldiğini anlayamadım. Başka bir çığlık yükseldi. Taşkın bir grup insan sarsak ve kontROLSÜZ hareketlerle aşağı doğru koştu. İçlerinden birinin, bir erkeğin yere düştüğünü gördüm. Hızla etrafını kuşatan diğerleri adamı ayağa kaldırmak için öyle çaresizce çablıyorlardı ki onu ezdiler. Adamın nerede bittiğini ve diğerlerinin nerede başladığını ayırt edemedim.

Bir araba hızla geçerken posta kutumuzu yerinden söktü ve yoluna devam etti. Yola doğru birkaç sarsak adım attım ve bah-

çemizde tuhaf hareketlerle sendeleyeni kadını gördüm. Yardıma ihtiyacı olan kadın bu muydu? Üstü kanla kaplıydı, öne doğru eğilmişti ve göremediğim birine uzanıyordu. Kadını tanımıyordum ama yine de ona seslendim. Babamın üzerindeki kanın ona ait olup olmadığı görmek istiyordum. Bir şekilde tüm sesler arasından beni duydu ve başını bana çevirdi. O anda babam beni kolumdan yakalayıp içeriye çekerek giriş holüne savurdu. Ben duvara çarparken o da kapıyı kadının yüzüne kapadı. Ahşaba çarpan bedeninin sesi evin içinde yankılanmadan önce kırmızı lekeli dudaklarını gördüm. Babam beni kolumdan çekerek kordorda sürükledi. O kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uyduramadım. Takılıp dizlerimin üstüne düştüm. Babam hızla döndü. İçgüdüsel olarak ellerimle yüzümü korudum. Ancak babam beni ayağa kaldırdı ve kayıt odasına doğru çekti.

Salondan korkunç bir ses yükseldi.

Panoramik penceremiz bin parçaya ayrılmıştı.

Babam kolumu bırakıp geri çekildi. "Kayıt odasına gir, Sloane ve *sakın kıpırdama!*"

Kayıt odasına gir. Yürü. Hareket etme. *Yürü*. Onun peşinden sürünmeye başladım ve güneş ışığıyla parlayan salonu görene dek emeklemeye devam ettim. Her yer cam olmuştu. Bahçemizdeki kadının bacaklarına ve ellerine batan cam parçalarına aldırış etmeden pencereden içeri girişini izledim. Beyaz eşiği kanla boyadı ve içeri tamamen girdikten sonra açık sarı koltuğumuza dayanarak kendini sabitledi. Dokunduğu yerde kırmızı bir el izi kaldı. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Duraksadı, omuzlarını geriye yuvarlayıp nefes aldı. Hava onun göğsüne dolarken benim nefesim kesildi. Başını soldan sağa, soldan sağa, soldan sağa sallayıp birden durdurdu. Bize baktı, bizi gördü.

Atıldı.

Babam onu kolaylıkla haklardı. Çünkü kadın bir hiçti, küçükcüktü. Babam tek eliyle kadının boynunu yakaladı ve diğer eliyle kendini koruyacak bir şey aradı. Kadın babamın kolunu öyle hışımla ısırtıp tırmalamaya başladı ki deri yarılp kanadı. Kadın

kanı görünce deliye döndü. Başını kana doğru çevirdi. Babam büyük bir cam kırığı buldu ve havaya kaldırdı.

Kadının göğsüne sapladı.

Bu hareketi tekrarladı.

Bir daha.

Kadın ölmesi gerektiğini fark etmedi. Sanki cam parçasının giriş çıkışıyla daha canlanıyor, daha güçleniyordu. Kadın babamın kısıkcından kurtulmaya çalışırken, babam kadını umutsuzca cam parçasıyla bıçaklamaya devam etti. Cam parçasını kadının sol gözüne sapladı ve kadın durdu.

Kadın hareket etmeyi kesti.

Babam kadının bedenine baktı ve başkasının hayatına gömülmüş şekilde olduğu yere çöktü. Sakin görünüyordu, sanki bunların olacağını biliyordu, sanki böyle başlayan bir sabah ancak bu şekilde sonuçlanabilirdi. Oda etrafında dönmeye başladı.

“Sloane,” dedi.

Ayağa kalktım ve koridora dalıp telefonun durduğu sehpaye takıldım. Telefon yere devrildi. Arama sesi beni olduğum yere sabitledi.

“Sloane...”

Ön kapıyı yeniden açtım ve kaldırıma kadar yürüdüm. Zamanlamam iki arabanın sokağın ortasında buluşmasını görecektim ama aralarında kalmayacak kadar iyiydi. Metalin ham çatırdama sesiyle sersemledim. Her şeyin kısacık bir an duraksaması, enkazın etrafından dolaşım mantıklı olana odaklanmama fırsat tanıdı. Şuna: Bay Jenkins üzerinde ev kıyafetiyle bahçede uzanıyordu. Can çekişiyordu. Bayan Jenkins önünde diz çökmüştü. Adamın tişörtünü göğsünden yırttı. *Kalp krizi*, diye düşündüm. Bay Jenkins’in kalbi zayıftı. *Kalp masajı yapıyor*.

Fakat iş göründüğü gibi değildi.

Bayan Jenkins’in kararlı parmakları Bay Jenkins’in gömleğini delip geçmişti.

Göğüs kafesinden içeriye doğru uzanıyordu.

BİRİNCİ KISIM

YEDİ GÜN SONRA

“Kapıyı tut! Masaları lanet olası kapının arkasına çek, Trace! Çabuk!”

Normalde başımın dönmesi gerekirdi. Yedi gün öncesinde hiçliğin içinde uyuyordum. Aldığım ve verdiğim her nefes öncesinden daha yüzeyseldi, ta ki durana kadar. Normalde bitmiş olmam gerekirdi. Ölmüş olmam. Ancak Lily tüm haplarını yanında götürdüğü için hâlâ yaşıyordum. Cary beni fark edip bana yapacak bir görev vermeden önce sahneye çıktım, oysa bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yardım etmeliydim. Saniyeler hayati önem taşıdığı için yardım etmeliydim. Sokaklarda, arka geçitlerde koşarken, toplum merkezinin çöküşünü izlerken, boş evlerde saklanırken bunu defalarca tekrarlamıştı ve haklıydı: Saniyeler hayati önem taşıyordu.

Saniyeler içinde her şeyini kaybedebilirdin.

“Harrison, Grace öne geçin. Rhys, sen benimle koridorda kal...”

Perdenin arkasına geçtim. Ölü kokusu aldım. Her yerime sinmişti ama henüz beni ele geçirmemişti. Henüz ölmemiştim. Elimi bedenimde gezdirip bana ait olmayan bir şey var mı diye kontrol

ettim. Bir sokak ötedeydik ve hepsi kollarını öne doğru uzatarak her yönden içeri girmişlerdi. Elleri insanı onlardan birine çeviren sivri dişli bir aıklıkla bana doğru uzanmıştı. Cary tam zamanında beni çekmişti ama ben... üzerimde bir şey hissettiğimi zannemiştim, belki...

"Sloane? Sloane nerede?"

Sırtıma uzanamıyordum.

"Rhys, koridorlar..."

"Nerede o?"

"Hemen koridorlara geçmemiz gerekiyor!"

"Sloane? Sloane!"

Yukarıya baktım. Tepede tuhaf ve uğursuz görüntüsü olan kutumsu şekiller vardı. Sahne ışıkları. Neden cep telefonumu çıkarıp Lily'yi aradığımı bilmiyorum. Eğer böyleyse durumu bilmesini istiyordum. Duymasını istiyordum. Fakat numarası kapanmıştı, gittiğinden beri ulaşamıyordu. Bunu nasıl unuttum ki? Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Lily yerine kulağımda o kadının sesi yankılandı: *Dikkatle dinleyin*. Ses çok tanıdıktı, birinin annesi gibiydi. Benim değil. O öldüğünde küçüktüm. Lily daha büyüktü. Araba kazasıydı...

"Sloane!" Rhys perdeyi açtı ve beni gördü. Telefonu düşürdüm. Yere çarptı. "Ne yapıyorsun? Gitmemiz gerekiyor..." Yüzümdeki ifadeye bakınca rengi soldu. "Isırıldın mı? Isırdılar mı?"

"Bilmiyorum..." Düğmelerini açıp gömleğimi çıkardım. Ben arkamı dönmeden bütün bedenimi gördüğünü biliyordum ama umurumda olmadı. Bilmem gerekiyordu. "Göremiyorum... hissedemiyorum..."

Rhys elleriyle yara izleri aramak için sırtımı yokladı. Ben nefesimi tutmuşken o bir dua mırıldanıyordu.

"Tamam... İyisin... Bir şeyin yok... Yaşıyorsun..."

Oditoryumdaki sesler, yaşamak isteyen insanların ümitsiz çılgınlıklarıyla iyice yükselirken ben hareketsiz kaldım.

İyiydim. Bir şeyim yoktu.

"Emin misin?"

“Eminim... Hadi... Hadi gitmeliyiz.”

İyi, tamam. İyiyim. İyiyim. İyiyim. Kolumdan yakaladı beni. Elini silkeleyip gömleğimi normalden daha yavaş hareketlerle giydim. İyiydim. Yaşıyordum.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum bile.

Ben düğmelerimi iliklerken, “Dinle, geri dönmeliyiz,” dedi. “Kapatılması gereken üç kapı daha var...” Kolumdan tuttu ve beni kendine döndürdü. “Bana bak... Hazır mısın? Sloane, hazır mısın?”

Ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiçbir şey dökülmedi.

YEDİ SAAT SONRA

Dorothy de böyle hissetmiştir herhalde. Sanırım. Dorothy altı korkmuş genç, Oz da cehennem olsaydı yani. Hayır, bunlar bir şaka olmalıydı. Altı korkmuş genç bizim ve lisemiz, Cortege'de hâlâ tek parça kalmayı başaran birkaç binadan biri. Son günlerimi geçirmek için daha iyi ya da daha kötü bir yer düşünemiyorum. Aslında toplum merkezinde olmalıydık. Bize söylendiği üzere önce oraya, kasabanın muhtemelen asla gerçekleşmeyecek acil durumlar için tayin edilmiş acil durum sığınağına gitmiştik. İlk düşen yer orası oldu. Biz de çok kalabalıktık, onlar da. Nasıl olduysa savaşılarak şehrin bir ucundan diğer ucuna geçmeyi başardık. Normal zamanda bu yolculuk kırk dakika sürerdi.

Bu sefer yedi günümüzü almıştı.

"Dikkatle dinleyin."

Radyoda, o kadının kaydedilmiş sesi tekrar tekrar dönmeye devam etti. Bize söylediği her şeyi yaptık. Tüm girişleri kapayıp önlerine barikat kurduk. Kimsenin dışarıyı görmemesi, daha da önemlisi kimsenin içeriye görmemesi için tüm pencereleri örttük. "Dikkat çekmeyin," diyordu kadın ama şimdiye kadar bunu öğrenmiştik zaten. *"Güvenli bir yer bulduğunuzda orada kalın, kısa*

sürede yardım gelecektir." Cary sahnenin diğer tarafına oturdu ve bildirinin değişmesini bekledi. Değişmedi.

"Bu bir tatbikat değildir. Dikkatle dinleyin. Bu bir tatbikat değildir."

Yanılıyordu bana göre. Bu bir tatbikatti.

Öyle olmalıydı.

Grace ve Trace sahnenin dibinde yere oturdular. Grace, Trace'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve Trace de duyduklarını başıyla onayladı ancak pek iyi görünmüyordu. Hasta gibiydi. Kız kardeşinin eline uzandı ve kardeşinin varlığını kanıtlamak ister gibi parmaklarını derisine geçirerek sıkıca tuttu. Bir süre sonra ona baktığını fark ederek solgun yüzüyle bana döndü. Dışarıdaki kaos dikkatimi dağıtana kadar gözlerinin içine baktım. Dışarıda her şey aynı anda düşüyor, dağılıyor, kırılıyordu. Bazı anlarda, daha yüksek sesler tarafından yutulmadan önce, birbirlerine tutunmaya çalışan insan çılgınlıkları ve ağlamaları gibi belirli sesler duyuluyordu.

Kıyametin sesi kulağa böyle geliyordu.

Oditoryumda etrafıma bakındım. Kiraz kırmızısı ve bej rengi duvarları, tavandan sarkan aynı renkli pankartları, her yere yapıştırılmış Rams posterini (*BASTIR RAMS, BASTIR!*) inceledim. Okula gelmek Cary'nin fikriydi. Toplum merkezinin istilâ edildiğini gördükten sonra telefonda o kadının sesini duymuştuk. *Bir yer bulun.* Tereddüt bile etmeden CL demişti. Cortege Lisesi. Bina, dikkat dağılmasını minimuma indirecek bir öğretim ortamı oluşturacak şekilde planlanmıştı ki bu da minimum görüş için maksimum pencere anlamına geliyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş kirişler sınıflarla koridorları ayırarak oditoryum ve spor salonundaki tepe pencerelerinden gelen ışığı içeriye dağıtıyorlardı. İkinci ve üçüncü katın sağ tarafındaki iki büyük pencere okulun otoparkına bakıyordu. İkisi de örtülmüştü.

"Hâlâ devam ediyor," dedi Harrison.

Sahnenin sağ tarafındaki çıkışa bakan gözü yaşlı bakışlarını takip ettim. Kapılar yarı ölü yarı diri Cortege sokaklarına uzanan otoparka açılıyordu. Kapıları kilitlemiştik. Rhys'le beraber

kilitleyip yemekhanenin masalarıyla sıraları kullanarak barikat oluşturmuştuk. Tüm giriş ve çıkışlar aynı durumdaydı. Kurduğumuz barikatları hiçbir şey geçmemeliydi. İlk beş saatimizi onlara harcamıştık. İki saattir de sessizce titreyerek çökmelerini bekliyorduk.

Rhys, "Tabii ki devam ediyor," diye mırıldandı. "Neden dursun?"

Cary radyoyu kapadı ve kendini yere bıraktı. Bir şey söylemek ister gibiydi ancak önce elleriyle siyah saçlarını tarayıp gözlerini her birimizin üzerinde gezdirdi. Cary Chen. Günlerdir *ona* tabiydik. Lily eskiden ondan ot alırdı. Bazen benim de alasım gelirdi ancak edebiyat dersinde kendimi tuhaf hissedeceğimi düşünürdüm. Hem sadece nakit kabul edip etmediğinden de emin değildim.

"Dinleyin, ben..." Saatlerdir bize nefes almadan bağırarak talimatlar yağdırdığı için sesi zımpara kâğıdı gibi sertleşmişti. Boğazını temizledi. "Telefon?"

Trace homurtulu bir ses çıkarıp elini cebine attı, cep telefonunu çıkardı, hızla bir numara çevirdi ama faydası olmadı. Çaresizce bastığı her tuşa kadının sesi radyodan duyduğumuzdan daha yoğun bir şekilde duyulmaya devam etti. Sesin Trace'in kemiklerine, kanına işlemesini izledim. Yüzü kireç kesti, telefonu salonun diğer ucuna fırlattı. Üç ayrılan telefonun arka kapağı çıktı, pili yerinden fırladı ve kasası parlak muşambanın üzerinde kayıp gitti. Hiçbir şey çalışmıyordu. Çalışmaya devam edenlerse normalde yapmaları gereken şeyleri yapmıyordu.

"Ulaşamıyorum," dedi açıkça.

Cary parçaları topladı ve birleştirdi.

"Biraz zaman ver. Ulaşırsın."

"Sence telefonu açarlar mı?"

Kendini savunacak mı diye merak ederek Cary'yi izledim. Savunmadı. Telefonu elinde çevirerek, "Trace, bu bildiri iyiye işaret. Acil durum elemanları için öncelik bildirimleri oluşturdukları anlamına geliyor."

Harrison burnunu çekti. "Bizi kurtarsınlar diye mi?"

"Evet," dedi Cary başını sallayarak. "Bizi kurtaracaklar."

Trace, "Uzman görüşün mü bu?" diye sordu.

Cary omuz silkti ama Trace'in gözlerine bakmak yerine zemine odaklandı. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama telefonu daha hızlı, beceriksiz hareketlerle çevirmeye başlamıştı.

"Mantıklı olan bu," dedi.

"Buraya gelirken de aynı şeyi söyledin. Bu bana ve Grace'e pahalıya mal oldu."

Cary irkildi.

"Kalanları sağ salim buraya getirdi," dedi Rhys.

Önceden sekiz kişiydik.

"Ah, ben buradayım demek. Selam Grace!" Trace ona döndü.

"Sen de *buradasın*. Cary Chen'le birlikteyiz *burada*." Acı acı güldü.

"Bunun bizim için *bir şey* ifade ettiğini mi düşünüyorsun, hem de..."

"Trace, yeter." Grace'in sesi o kadar kötü geliyordu ki Trace tartışmayı uzatmadı. Kaşlarını çattı ve elini Cary'ye uzatarak, "Siktiğimim telefonunu geri ver," dedi.

Cary pes etmek istemiyormuş, Trace'in telefonu onu buraya demirliyormuş gibi ona baktı. Birinin neden buraya demirlenmek istediğini bilemiyorum.

"Hemen," dedi Trace.

Cary telefonu uzattı ve nihayet Trace'in gözlerine baktı.

"Üzgünüm," dedi, "ailen için."

Trace telefonu Cary'nin elinden çekip aldı.

Gözlerimi kapadım ve normal koşullarda olduğumuzu hayal ettim. Meclis toplantıları burada yapılıyordu. Müdür konuşmasını burada yapıyordu. Öğle yemeklerimizi burada yiyorduk. Sıradan bir günde, herhangi bir okul gününde yemekhanenin masalarını dizip sıraya girdiğimizi ve menüden yemek seçtiğimizi hayal ettim. Yemeklerin kokusunu bile alabiliyordum...

Fakat o anda dışarıdan gelen sesler hayalimi bastıracak kadar yükseldi. Damarlarımda dolaştı, kalp atışlarımı hızlandırdı ve özellikle de Lily gittiğinden beri korkmayı hiç bırakmamış olsam

da korkmam gerektiğini hatırlattı. Gözlerimi açar açmaz barikatlar kaymaya başladı. Rhys hemen barikatlara atıldı ve masalarla sıraları iterek eski hâline döndürdü.

“Bu neydi şimdi?” diye sordu Harrison. “Neden...”

“Masalardan oldu, kapıdan değil...”

“Kapıydı, değil mi?”

“Hayır, *değildi*. Sakin ol, Harrison. Tanırım.”

Harrison ağlamaya başladı. Salonun ortasında tek başına durup kimse ona sarılmayacağı için kendi kendine sarıldı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en yalnız şeydi. Belki ben gidebilirdim yanına ama Harrison’ı tanıımıyordum. Hiçbirimiz tanıımıyorduk. Görünmez birinci sınıflardan biriydi ki buraya dört hafta önce taşınmış olması onu daha da görünmez kılıyordu. Onu pantolonu jantların teline takılmış hâlde bisikletinin altında bulduğumuzda Cary ona ismini sormak zorunda kalmıştı.

Şimdilik Harrison hakkında bildiklerim şunlardı: Hem kısa ve şişman hem de çok ağlıyor. Bir hayli çok. Grace, benim olabileceğimden daha iyi biri olduğu için ona acıdı. Kollarını oğlanın etrafına doladı ve kulağına yatıştırıcı kelimeler mırıldandı. Harrison’ın hıçkırıklarının yavaş yavaş kesik nefeslere ve çaresiz küçük iç çekmelere dönüşünü izledim. Herkes gözlerini kaçırdı. Onu izlemek zorunda kalmamak için başka şeylere döndüler. Bense ne yapacağımı bilmediğim için izlemeye devam ettim. İzleyemeyeceğim âna kadar izledim. Ellerimi ceplerime soktum. Parmaklarım bir kâğıt parçasına takıldı.

Kâğıdı çıkarıp düzelttim.

Lily,

“Selam.”

Ses alçaktı ve yakından geliyordu. Kâğıdı cebime soktum yeniden. Rhys sahnenin kenarından atladı. Kahverengi saçları dağılmıştı ve kahverengi gözleri kan çanağına dönmüştü. Rhys hakkında bildiklerimse şunlardı: Son sınıf öğrencisiydi. Dolaplarımız karşı karşıyaydı.

Bana dokundu ve iyi olduğumu söyledi.

Kucağında su dolu bir kasa vardı. Kasayı sahneye bıraktı ve bana bir şişe uzattı. Suyu nereden bulduğunu sormadan şişeyi kaptım. Dün sabah eski kuş banyosunun etrafında toplandığımız geldi aklıma. Avuçlarımızı birleştirip kirli ve bulanık suya daldır-
mıştık. Suyun tadı berbattı ama öylesine çaresizdik ki bize şahane gelmişti. Çaresiz olduğumuzda her şey daha iyi olmaz mıydı za-
ten? Okulu emniyete alırken ve sonrasında geçen iki saatte kuru-
muş ağızlarımız ve çatlamış dudaklarımız aklımızdan çıkmıştı.
Fakat o kadar susamıştım ki şimdi bunu nasıl başardığımızı anla-
mıyordum. Suyu hızla içtim ve bir tane daha istedim. Rhys bana
bir şişe daha uzatıp içmemi izledi. Okyanusu mideme sığdır-
mım gibi hissedene kadar içtim. Su bittiğinde ben de bitmiştim.
Dizlerimi karnıma çekip kollarımı doladım. Rhys bana çarpık bir
gülümsemeyle baktı.

“Hâlâ buradayız,” dedi. “Başardık.”

Trace salonun diğer tarafından, “Su mu o?” diye bağırdı. “O
gerçekten su mu?”

Yüzümü kapıya çevirdim.

Sloane.

Birden uyandım. Birkaç saniyeliğine nerede olduğumu unuttuğum. Herkes etrafa yayılmış, depodan çıkardığımız mavi, tozlu spor matlarının üzerinde uyuyordu. Son enerjimizi buna harcamış, kendimiz için en son bunu yapmış ve sonrasında yığılıp kalmıştık.

Başımı kaldırıp etrafı dinledim.

Derin nefesler ve dışarıdan gelen seslerden başka bir şey yoktu.

İyice kulak kabarttım ama hiçbir şey duyamadım.

Gömleğimin yakasını kaldırıp başımı mata dayadım. Kıyafetlerim, bir kat ter tabasıyla kaplı tenimi kaşındırıyor, berbat bir his uyandırıyor. Gözlerimi zorla kapayıp kendimi bıraktım, belki uyuyabilirdim bile ama yeniden onu duyar gibi oldum –*Sloane*– ve birden uyandım. Bu sefer gözlerimi kapadığımda aklıma yerleri küçük kırmızı cam taneleriyle kaplı salonumuz geldi.

Bir süre sonra uykudan vazgeçtim. Saatile baktım. Sabah altıya geliyordu. Tuvaletim gelmişti. Mattan kalkarken kaslarım isyan etti. Yer soğuktu ve ayak parmaklarım kendi kendilerine

kıvrıldılar. Salonu geçip hole çıktım. Hol farklı yönlere açılan bir ağız gibiydi. Tavandan sarkan acil durum lambaları seramik zemini garip bir şekilde parlatıyordu. Kesintisiz bej ve kırmızı duvarları aydınlatıyor, neredeyse parlıyor gibi görünmelerini sağlıyordu. Altlarında hayalet gibi görünüyordum. Bildiri hoparlörlerden yükselmeden önce duyulan robotik ses beynimde çınladı. Bu, telefondaki ve radyodaki kadındı ve hepimizin *dikkatle dinlemesini* istiyordu. Okulun öğrencilerle dolduğunu, hepimizin yukarıya baktığını hayal ettim. Her şey amacından sapmıştı. Bu okul boş kalmak için inşa edilmemişti.

Tek başına dışarıda olmak güvenli değildi.

Belki gidip birilerini uyandırmalıydım.

Yapmadım.

Bir şey olursa sadece bana olacaktı.

Kızlar tuvaletinin kapısını açtım ve doğrudan lavaboya yönelip kustum. Öğürme sesim daha çok öğürmeme sebep oldu. Durmamın tek yolu bitirmeden doğrulmak olacaktı. Safra çenemden aktı. Düşünmeden musluğu açtım.

Su.

Su. Aktı.

Diğerlerinin bundan haberi var mıydı? Benden önce mi fark etmişlerdi? Daha önce geldiğimde, su akmazsa yaşayacağım hayal kırıklığından korktuğum için musluktan uzak durmuşum. Fakat çalışıyorlardı ve kimse bu konuda bana tek kelime söylememişti. *Su akıyordu*. Uzun süre akan suya baktıktan sonra ellerimi suyun altına koyup yüzüme ve boynuma su sıçrattım. Islak ellerimi gömleğimin içine soktum. Bedenim minnetle titrerken kime teşekkür edeceğimi bilemedim. Musluğu kapadım ve gördüğüm şeyden, onu hayal etmediğimden emin olmak için yeniden açtım.

Hayal *etmemiştim*.

Su gerçektir. Borudan gidere doğru çabasızsızca akıyordu.

Suyu kapadım. Tuvaleti kullandım. Bölmeden çıktıktan sonra özellikle kaçındığım şeyle yüzleştim. Yansıma. Tenim yeşile dönmüştü, kahverengi saçlarım yağlanmış, keçeğe dönmüş hâlde

yüzümün etrafını sarmıştı. Sağ gözümün tam altında nasıl olduğunu bilmediğim bir morluk vardı. Parmaklarımla ona dokundum. Üç hafta öncesine göre daha iyi görünüyordum. Ne tuhaf. Dünyanın sonu yüzüme daha az zarar vermişti.

Güldüm. Lavaboya yaslandım ve o kadar çok güldüm ki ortadan ikiye ayrılıp ölecek gibiydim. İyi geldi. Elimi aynaya dayadım. Yüzüme dokundum. Ayna avucumda tuhaf, gerçekdışı bir his bıraktı. Aynayı parçalara ayıracak olursanız, o parçalardan birini başka bir insana karşı son derece etkili bir silah olarak kullanabilirdiniz. Tam gözünü hedef alarak. Buna şahit oldum. Şahit oldum, yaptım, şahit oldum. Tırnaklarıma baktım. Kimi kırılmış kimi çatlamıştı. Rhys ve Cary beni evimden altı sokak ileride yolun ortasında oturmuş tırnaklarımla kaldırımı kazırken bulmuşlardı. Ben Lily'nin haplarını bulduğumu ve içtiğimi, bu yüzden beynimin tamamen kapanmadan önce tuhaf bir rüyaya daldığını düşünerek ölmeyi beklerken onlar ayağa kalkıp devam etmek istediğimi düşünmüşlerdi. Yaşananlar gerçek olabilir miydi? Ölümler yeniden canlanamazdı ki.

Her şeyin gerçek ve doğru olduğunu fark ettiğimde Cary'ye ve Rhys'e onlar gibi olmadığım için devam etmek istemediğimi söylemekte geç kalmıştım. Daha fazla gidemeyecektim. Onlar ayakta kalmak için büyük çaba harcıyorlardı. Beni anlamayacaklarını biliyordum. Bu yüzden yanlarında kaldım.

Çünkü buraya kadar gelebileceğimizi düşünmüyordum.

Oditoryuma çıktığımdan daha sessiz girdim ve matıma uzandım. Rhys solumdaydı ve yüzü bana dönüktü. Gri gömleği kirle ve kanla lekelenmişti. Trace sağımda ağzı açık, sırtüstü yatıyordu. Zayıf güneş ışıkları içeri girene kadar tepe penceresinden dışarıya baktım. Yeni bir gün. Dışarıdan gelen seslere bakılırsa bir öncekinden hiçbir farkı yoktu.

Biri kımlıdadı. Cary. Beni saymazsak ilk uyanan olmuştu. Tuhaf. Edebiyat dersinde en arkada başını kollarına dayayarak oturmuş, Bay Baxter'ın tüm sorularını aynı umarsız tavırla, *Bilmiyorum*, diye yanıtlayışını düşündüm. On birinci sınıfı tekrar ettiği

hâlde o da bizim gibi buradan kurtulmak istemiyor muydu? Gözlerimi kapadım. Parmak ucunda bana doğru gelip Rhys'in yanında durdu. Onu uyandırdı ve ses çıkarmadan salondan çıktılar. Müdür LaVallee'nin odasından çaldığı anahtarın sesini duydum. Mutfağın kapısı açıldı ve kapandı.

Gözlerimi açtım. Yanımda yatan Trace de ayılıyordu. Gözbebekleri, kapaklarının altında kıpırdanıyordu. Esnedi ve ellerini yumruk yaptı. Bütün vücudunu gerdi ve bağırarak uyanıp doğruldu. Ardından ter içinde, titreyerek matına uzandı. Grace yanı başındaydı. Gözlerini açmadan, hızla nefes alıp vererek elini tuttu. Ancak konuşmadı, konuşamadı.

"İyiyim," diye fısıldadı Grace. "Buradayım."

Bunu söyleme şekli, hemen yanında yatışı bende aralarına yatma isteği uyandırdı. Birlikteliklerinin tam ortasında olmak istiyordum ki bu histen kendime de bir pay alabileyim. Grace'in gözleri Trace'ten bana doğru kaydı. Bilinçli bir şekilde başka tarafa baktım. Grace güzeldi. Kirliydi ve kanla kaplanmıştı ama çok güzeldi. Benden daha güzel. Fakat bunun bir önemi kalmamıştı artık.

Son uyanan Harrison oldu. Doğrulup yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Bu hareketi o kadar uzun süre devam ettirdi ki birinin ona durması gerektiğini söylemesini düşünürken ağladığını gizlemeye çalıştığını fark ettim. Boşa çabalıyordu. Ellerini indirdiğini matlardan iki tanesinin boş olduğunu görüp korktu.

"Neredeler?" Etrafa bakındı. "Yoksa onlar..."

Mutfağın kapısı açıldı. Cary ve Rhys yemek dolu tepsiyle salona girdiler. Oturup tepsiyi matlarımızın üzerine sermelerini izledim. Yanında plastik çatal bıçak olan tabaklarımızın etrafında bagel, elma, muz, pirinç kekleri, fıstık ezmesi küreleri ve reçel paketleri görüyordum. Meyve suyu ve su. *Acıkmıştım*. Tepsiye doğru emekledim. Grace'le Harrison da beni takip ettiler. Muzlar kahverengiye döndüğü için elmaya uzandım.

"Yavaş yiyecek yoksa mideniz bulanır," dedi Rhys.

Cary bagelden bir parça koparttı ve reçele batırdı. Ardından ağzına götürüp gözlerini kapayarak ilk ısırığının keyfini çıkardı.

“Yemek konusunda bir süre rahatız,” dedi ağzındakileri yutarken.

“Ne kadar?” diye sordum.

“Biz hepsini yemeden yardım gelmiş olur diye düşünüyorum.”

Elmama baktım. Gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarımın arasında sıktım. Sertti, soğuktu. Cilalı derisine dişlerimi geçirdim. Gözlerimi sulandıracak kadar tatlıydı. Yanımda oturan Rhys portakal suyunu tek dikişte bitirdi ve plastik kutusunu yumruğunun içinde ezdi.

“Su akıyor,” dedi. “Bu iyi.”

Harrison dışında kimse buna şaşırmadı. Yani bu müthiş haberi herkes biliyordu ama hiçbiri bana söylemeyi akıl etmemişti. Gerçi bu durumdan Harrison harici biriyle aynı anda haberdar olsaydım sorun etmezdim.

“Ama elektrik yok,” dedi Harrison.

“Su tankı okulun çatısında,” diye karşılık verdi Cary. “Bana kalırsa her şey bitene kadar yetecek suyumuz var ama yine de takıntılı bir şekilde el yıkamak gibi şeyler yaparak boşa harcamalıyız.”

Harrison’ın gözleri doldu. “Sence her şey bitecek mi?”

Grace bir elma alıp Trace’e uzattı.

“Bir şeyler yemelisin,” dedi.

“Gerçekten her şeyin biteceğini düşünüyor musun?”

“Aç değilim,” diye mırıldandı Trace.

“Sence her şey bitecek mi?” diye ısrar etti Harrison ama biz Trace’le Grace’i izliyorduk. Onlar da bizim izlediğimizin farkında oldukları için durum kötüleşmek üzereydi.

“Lütfen.”

“Hayır.”

“Benim için.”

“Hayır dedim.”

“Trace, yemelisin.”

“Aç değilim dedim sana!”

İrkildim. Trace yakınımda oturduğu için bana bağıyor olsa da olurdu. İnsanların bana bağırmasından nefret ediyordum. Sonrasında yaşanan sessizlikten nefret ediyordum. Ve sonraki sessizlikten de. Dikkatimi dağıtmak için elmamı dudaklarıma götürdüm ama tatlı kokusu midemi bulandırdı. Elmayı indirdim.

“Cary,” dedi Harrison. “Sence gerçekten...”

“Evet, Harrison.”

Sessizliği boğazını temizleyen Rhys bozdu.

“Kapılar kapalı. Bugün yapılacak ne işimiz var?”

“Peki,” dedi Cary. “Düşündüm de...”

“Bir dakika,” dedi Trace.

“Ne oldu?”

“Rhys bize bugün ne yapmamız gerektiğini soruyorsa neden sen cevap veriyorsun?”

Cary, Trace’e baktı.

“Neyse. Boş ver.”

Harrison’ın gözleri ikisinin arasında gidip geldi. “Cary’nin ne diyeceğini duymak istiyorum.”

“Ben de,” dedi Rhys.

“Trace’in duymak istediğini sanmıyorum.”

“Ben neden bizim yerimize *senin* konuştuğunu merak ediyorum. Hemen söze girip bizim adımıza konuştun. Nesin sen şimdi, liderimiz mi?”

“Lanet olsun.” Cary ellerini kaldırdı. “Kimse liderlik konusunda tek söz etmedi...”

“Yani *senin* harcanabilir olduğunu düşündüğün insanlara ne olduğunu bildiğim için yoluna çıkmak gibi bir fikrim yok...”

“Tanrım, Trace,” dedi Rhys.

“Özür dilerim, Moreno. *Kalanları* sağ salim buraya ulaştırdığı için Cary Chen Fan Kulübü’nün başkanı olduğunu unutmuşum.”

Trace konuşurken Cary’ye bakıyordum. Alnındaki damarın şiştiğini ve dişleri sıkarak konuştuğunu anlamak için Trace’e bakmama gerek yoktu. Cary’nin yüzünde aldatıcı bir sakinlik vardı ama gözleri hüznüydü. Belki vicdan azabı çekiyordu.

“Ne söylemek istiyorsan söyle, Trace.”

“Tamam, söyleyeceğim. O arka sokağın bomboşken on saniyede dolmasına *imkân* yok. Temiz olduğunu söyledin...”

“Hızlı hareket ediyorlar. Gerçekten *temizdi*...”

“Temiz dedin ama olmadığını sen de *biliyordun* ve sokağa *girmelerine* göz yumdun...”

“*Temizdi!*”

Yeniden irkildim. Cary ayağa fırladı ve Trace de peşinden kalktı. Trace’in Cary’yi oditoryumun ortasında boğazlayarak öldürdüğünü, Cary’nin beyni etrafa saçılana dek başını duvarlara vurduğunu canlandırdım gözümde. Cary de aynı şeyi düşünüyordu. Konuşma bitmiş gibi yürümeye başladı ve birden durup kızarmış yüzüyle Trace’i işaret etti. Parmaklarını silah şeklinde tutuyordu.

“Ben asla ama asla...”

“Ama yaptın. Bunu biliyorsun...”

“Trace, Cary’nin bundan *ne* çıkarı olabilir?” diye sordu Rhys.

Trace ona döndü. “Ne gördüğümü *biliyorum*...”

“Başka gören yok mu? Sloane, sen gördün mü? Casperlara o kalabalık sokağa girmelerini söyledi mi? Ne gördün?” Bu işe karışmak istemediğimi göstermek için başımı iki yana salladım ama susmadı. “Hadi, Sloane, bize ne gördüğünü anlat...” O sormaya devam ettikçe kendimi kaybedecek gibi oldum –*Rhys’e ne gördüğümü söyleyeceğim ya da Trace’e duymak istediğini söyleyeceğim*– ki o anda iki şey oldu: Grace, “*Yeter!*” diye bağırdı ve dışarıdan kapılar yumruklandı. Hepimiz irkilip geri çekildik.

Uzun süre kapılara bakmaya devam ettik ama bir şey olmadı.

Hiçbir şey olmamasına rağmen Harrison, “*Olamaz,*” diye mırıldanıp durdu.

“Bakın,” dedi Cary nihayet. Sesi, yeni bir güne başlamış gibi değil de uzun bir günün sonundaymış gibi çıkıyordu. “Barikatları kontrol etmemiz gerekiyor. Her şeyin yerli yerinde kaldığından emin olmak için biraz da güçlendirmeliyiz. Daha demin söyleyeceğim de buydu.”

“Sana yardım etmeyeceğim,” dedi Trace.

Hızla salondan çıkıp dışarıdan gelen sesleri bastırarak kadar ses çıkarmaya çalışırcasına ayaklarını yere vura vura ilerledi. Bir yere gidecekmiş gibi koridordan geçti fakat gidecek hiçbir yeri yoktu.